

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/196/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118206845
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4118206845.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: Q. W., nar. XX.X.XXXX, bytom H. pri K., B. XXX/X, zastúpený JUDr. Peter Vachan, advokát, so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, o zaplatenie sumy 650,48 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 12Csp/88/2018- 88 zo dňa 8. júla 2019, takt

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku p o t v r d z u j e a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 133,80 eura s príslušenstvom zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Priznal žalovanému náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinný zaplatiť žalobca s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. d), zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1,2, § 53 ods. 1, 5, § 524, § 100 ods. 1,2, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným dňa 27.11.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku vo výške 1.200 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach po 35,57 eura s úrokom vo výške 28,70 % ročne, RPMN vo výške 28,69 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť bola suma 2.134,20 eura. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný uhradil sumu 835,14 eura, následne si neplnil svoje povinnosti, nesplácal úver riadne a včas, čo vyplynulo z predloženého prehľadu splátok a úhrad. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca predžalobnou upomienkou zo dňa 27.6.2015 vyzval žalovaného na uhradenie nedoplatku na splátkach, upozornil ho, že ak nedôjde do 5.8.2015 k úhrade splátky splatnej v mesiaci 04/2015 bude žalobca oprávnený úver zosplatiť. Listom zo dňa 26.8.2015 žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru. Dlhú sumu tvorila istina 1.415,06 eura + náklady na vymáhanie 70,56 eura, mínus prijaté úhrady 835,14 eura, teda suma 650,48 eura. Pohľadávka voči žalovanému bola postúpená na žalobcu za základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, čo bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 24.9.2018. Súd prvej inštancie dodal, že žalobca zbral žalobu späť v časti zaplatenia sumy 133,80 eura, a to v časti zaplatenia sumy 70,56 eura, ktoré si uplatňoval titulom nákladov na vymáhanie pohľadávky a v časti zaplatenia sumy 63,24 eura pre čiastočné úhrady zo strany žalovaného. Na základe uvedeného si uplatňoval sumu 516,68 eura.

2. Po vykonanom dokazovaní sa súd prvej inštancie zaoberal predovšetkým vznesenou námietkou premlčania. Dospel k záveru, že zo strany žalovaného bola námietka premlčania vznesená dôvodne. Poukázal na to, že v predžalobnej upomienke zo dňa 27.6.2015, ktorú možno považovať za výzvu

v zmysle § 53 ods. 9 OZ, právny predchodca žalobcu upozorňoval žalovaného, že je v omeškaní so splátkou splatnou v mesiaci apríl 2015 a ak žalovaný neuhradí túto splátku do 5.8.2015, môže žalobca úver zosplatiť. Keďže žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 26.8.2015 pre omeškanie žalovaného so splátkou splatnou dňa 20.4.2015, premlčacia doba žalobcom uplatneného nárok na základe zosplatenia úveru začala plynúť dňa 20.4.2015 a uplynula 20.4.2018. Súd konštatoval, že žaloba bola doručená súdu až po uplynutí trojročnej premlčacej doby dňa 7.6.2018. Súd mal za preukázané listinnými dôkazmi, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou zročnou dňa 20.4.2015, a teda premlčacia doba nemohla začať plynúť od zročnosti splátky zročnej bezprostredne pred zosplatením. Na základe uvedeného konštatoval, že trojročná premlčacia lehota v zmysle ustanovenia § 103 OZ začala plynúť od 20.4.2015 a uplynula dňa 20.4.2018. Zdôraznil, že trojročná premlčacia doba pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh začala plynúť odo dňa splatnosti nesplatennej splátky, pretože ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročný celý dlh /§ 565 OZ /začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Ustanovenie § 103 OZ predstavuje lex specialis voči § 101 OZ, čo znamená, že premlčacia doba nezačína plynúť od okamihu, kedy sa záväzok stal splatný, teda kedy bol dlžník vyzvaný na splatenie celej pohľadávky, ani od okamihu využitia práva podľa § 565 OZ veriteľom, ale od okamihu splatnosti tej splátky, kvôli ktorej k zosplateniu došlo. Pokiaľ ide o premlčanie splátok, platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti a premlčacia doba ohľadne celej pohľadávky v prípade straty výhody splátok začína plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd postupoval pre čiastočné späťvzatie žaloby a ustanovenie § 145 ods. 2 CSP tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 133,80 eura s príslušenstvom zastavil a vo zvyšnej časti žalobu pre vznesenú námietku premlčania zamietol. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovanému náhradu trov konania priznal v plnej výške. Uviedol, že v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, teda strana, ktorá mala v konaní plný úspech, čo je v tomto prípade žalovaný, keďže žaloba bola v časti zamietnutá a v časti bolo konanie zastavené, má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane.

3. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie, a to voči zamietajúcemu výroku a výroku o trovách konania. Poukázal na to, že ak by súd prvej inštancie správne právne posúdil premlčanie pohľadávky, použil by ustanovenie § 103 prvá veta OZ na posúdenie premlčania splátok splatných do zosplatenia celého úveru, tj. premlčaniu podľa tohto ustanovenia by vzhľadom na začatie sporu dňa 7.6.2018 mohli podliehať splátky splatné od 20.3.2015 do 20.5.2015, ktoré však žalovaný zaplatil pred začatím sporu. Premlčanie zosplateného celého úveru (pozostávajúceho zo splátok predchádzajúcich zosplateniu, ku ktorému došlo dňa 19.8.2015, tj. splátok splatných od 20.7.2015 a nasl.) by posúdil podľa § 103 druhá veta OZ. Ďalej dôvodil, že ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, ako ustálil súd došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich. V tomto smere poukázal na uznesenie KS Trenčín č.k. 17Co/228/2016-74, Krajského súdu v Bratislave pod č.k. 9Co/44/2018-110 zo dňa 30.4.2018. Žalobca doplnil, že pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ustanovenia § 101 OZ, teda že premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz, v spojení s ustanovením § 103 OZ je nutné poznamenať, že ak sa žalovaný dostal do omeškania prvýkrát so splátkou zročnou dňa 20.4.2015, právny predchodca ani nemohol pristúpiť k zosplateniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od danej splátky. Právo spojené s vyhlásením mimoriadnej splatnosti mohol veriteľ prvýkrát uplatniť najskôr dňom nasledujúcim po 20.7.2015, kedy uplynuli 3 mesiace od omeškania splátky a od tohto dňa začala plynúť všeobecná premlčacia doba 3 rokov. S poukazom na uvedené navrhol odvolaciemu súdu, aby zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel.

4. Žalovaný k odvolaniu žalobcu vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre omeškanie žalovaného so splátkou zročnou dňa 20.04.2015, preto premlčacia doba žalobcom uplatneného nároku na základe zosplatenia úveru začala plynúť dňa 20.04.2015 a uplynula 20.04.2018. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 27.02.2019 sp. zn. 41Co/3/2019. Dodal, že žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku svojimi argumentami popiera dikciu ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka odkazom na judikatúru, ktorá je však v danom prípade bez právnej relevancie, nakoľko predžalobná upomienka výslovne a jednoznačne uvádza, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti zmluvy o pôžičke došlo pre omeškanie so splátkou zročnou dňa 20.04.2015. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 389 ods. 1 písm.b) CSP.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. sa žalobou doručenou súdu dňa 7.6.2018 domáhal od žalovaného zaplata sumy 650,48 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 1.9.2015 do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovaným dňa 27.11.2014 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku vo výške 1.200 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach po 35,57 eura, uhradil sumu 835,14 eura. Žalovaný si neplnil svoje povinnosti, preto žalobca dňa 26.8.2015 úver zosplatal. Dlžnú sumu tvorila istina 1.415,06 eura a náklady na vymáhanie 70,56 eura, minus prijaté úhrady 835,14 eura, teda celkovo suma 650,48 eura. Súd prvej inštancie vo veci vydal dňa 25.9.2018 platobný rozkaz č.k. 12Csp/88/2018-36, proti ktorému podal žalovaný odpor, kde okrem iných námietok, vzniesol aj námietku premlčania. Platobný rozkaz bol pre podaný odpor zrušený. V priebehu konania právny zástupca žalobcu súdu oznámil, že došlo k postúpeniu pohľadávky a navrhol pripustiť zmenu na strane žalobcu tak, že namiesto pôvodného žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s. , IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava do konania vstúpi spoločnosť: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava. Súd návrhu vyhovel uznesením č.k. 12Csp/88/2018-59 zo dňa 13.2.2019. Žalobca pred súdom prvej inštancie zobral žalobu späť v časti zaplata sumy 133,80 eura, a to v časti zaplata sumy 70,56 eura, ktoré si uplatňoval titulom nákladov na vymáhanie pohľadávky a v časti zaplata sumy 63,24 eura pre čiastočné úhrady zo strany žalovaného.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením, pretože súd urobil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ním citovanými, správne aplikovanými ustanoveniami. Žalobca svoje odvolanie smeroval voči zamietajúcejmu výroku, ktorým bol zamietnutý nárok žalobcu na zaplata sumy 516,68 eura s príslušenstvom. Predmetná suma sa týkala nároku z uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.11.2014. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní plnenia z uvedenej úverovej zmluvy dôvodiac, že premlčacia doba mohla začať plynúť až od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, ktorá bola dňa 19.08.2015. Odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné a plne sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na plynutie premlčacej doby v prípade zosplatenia spotrebiteľského úveru.

11. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa pre nespĺnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nespĺnenej splátky. Je zřejmé, že citované ustanovenie neviaže začiatok premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom

v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil (lehota na splnenie celého predčasne zosplatneného dlhu), ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. Ako už bolo uvedené vyššie, v prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 Občianskeho zákonníka) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, to však nič nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta Občianskeho zákonníka), teda začína plynúť skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu.

12. Súd prvej inštancie správne vychádzal z ustanovení § 103, § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, z ktorých vyplýva, že v prípade neplnenia povinností dlžníkom (nesplácania úveru), veriteľ najskôr vyzve dlžníka na zaplatenie splatnej splátky a ak napriek tomu dlžník neplní, môže uplatniť svoje právo a zosplatniť celý dlh pre nesplnenie niektorej splátky s tým, že tak môže vykonať najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. V konaní nebolo sporné, že k zosplatneniu v prípade predmetnej spotrebiteľskej zmluvy došlo dňa 19.08.2015. Z dokazovania tiež nepochybne vyplynulo, že žalovaný sa dostal do omeškania nezaplatením splátky splatnej dňa 20.04.2015, čo preukazuje samotná výzva žalobcu na zaplatenie uvedenej splatnej splátky (zo dňa 27.06.2015), pre ktorú môže dôjsť k zosplatneniu celého úveru. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že práve od splátky splatnej dňa 20.04.2015 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.04.2018. Vzhľadom k uvedenému bol potom správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca podal žalobu na súd až po uplynutí premlčacej doby dňa 07.06.2018. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorého sa do zosplatnenia dlhu premlčujú jednotlivé splátky samostatne a od zosplatnenia plynie premlčacia doba pre celý zosplatnený dlh. Práve ust. § 103 OZ upravuje trojročnú premlčaciu dobu v prípade zosplatnenia dlhu tak, že táto plynie odo dňa splatnosti nesplatenej splátky. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565) začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, v tomto prípade odo dňa 20.04.2015. Premlčacia doba teda v danom prípade nezačína plynúť od okamihu, kedy sa záväzok stal splatný. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré nepovažuje za potrebné opakovať a na tieto dôvody ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Súd prvej inštancie napadnutým výrokom o trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovanému náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinný zaplatiť žalobca s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení poukázal na ust. § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP dôvodiac, že v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu. Žalovaný mal v konaní plný úspech, keďže žaloba bola v časti zamietnutá a v časti bolo konanie zastavené, preto má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za nesprávne. Je nepochybné, že súd prvej inštancie rozhodol jednak o čiastočnom zastavení konania a v ďalšej časti o zamietnutí žaloby. V prípade zastavenia konania (resp. čiastočného zastavenia) súd posudzuje nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 256 CSP, a preto aj výrokom v rozhodnutí určí, ktorá strana má v tejto časti nárok na náhradu trov konania, t.j. ktorá strana procesne zavinila zastavenie konania. Pri rozhodovaní vo veci samej súd zase náhradu trov konania posudzuje podľa ust. § 255 CSP a tiež výrokom rozhodne kto a v akom pomere znáša náhradu trov konania. Súd prvej inštancie takto nepostupoval pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania a rozhodol jediným výrokom zahrňujúcim celé trovy konania. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 133,80 eura, nakoľko žalobca zobral späť žalobu v časti zaplatenia sumy 63,24 eura pre čiastkovú úhradu zo strany žalovaného a v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 70,56 eura uplatňovanej titulom zmluvných pokút a poplatkov. Je potrebné uviesť, že vzhľadom k zastaveniu konania musí súd pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 256 CSP (trovy zastaveného konania) a vychádzať zo zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie, ktorá sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Súd prvej inštancie opomenul v danej veci ustáliť kto procesne zavinil zastavenie konania. Z vyššie uvedeného pritom vyplýva, že to nie je len žalobca, ktorý zavinil zastavenie konania. Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá z titulu premlčania práva žalobcu. Keďže súd žalobu v zostávajúcej časti zamietol je zrejme, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania, avšak opomenul o tom rozhodnúť samostatným výrokom. Na základe vyššie uvedených skutočností potom odvolací súd

dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).